

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרֻשֵׁת שְׁלַח

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך י"ט - חלק כ"ו

קונטרס 566

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישאל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שמש תובב"א

הַזְהַר

הקדמה דף יז ע"א

תְּקוּנָה

רסו

**בְּהוּא זְמַנָּא דְאַתְחַבְרַי הַאי חַבּוּרָא, רְשׁוּתָא אֲתִיְהִיב לְאַלְיָהוּ לְאַסְפְּמָא
עֲמַהוּן בֵּיה, וְלְכָל מְאָרֵי מְתִיבְתָּא דְלְעִילָא וְתַתָּא, וְכָל חֵיילִין
דְּמִלְאֲכִין עֲלֵאין, וְנִשְׁמַתִּין עֲלֵאין, לְמַהוּי עֲמַהוּן בְּאַסְפְּמוּתָא וְרַעוּתָא
בְּחָדָא.**

מתוק מדבש

ולמר עוד בְּהוּא זְמַנָּא דְאַתְחַבְרַי הַאי חַבּוּרָא נְאוּמוּ הַזְמַן שְׁנַמְחַזְרֵי זֶה הַחֲזוּר
שֶׁל סֵפֶר הַזֶּה, רְשׁוּתָא אֲתִיְהִיב לְאַלְיָהוּ לְאַסְפְּמָא עֲמַהוּן בֵּיה מִינְתָּא רְשׁוּת
לְאַלְיָהוּ הַנְּבִיא לְהַסְכִּים עִמָּהֶם, כִּי הוּא הַפּוֹמַח בְּסַמְרֵי הַמּוֹרָה כְּדַלְתָּמְנוּ, וְדָבַר מְאָרֵי
מְתִיבְתָּא דְרֵיבְרֵי וְתַתָּא וְלְכָל הַנְּשׁוּמֹת צַעֲלֵי יִשְׁעֵיהֶם שְׁלֹמְעֵלָה שְׁהִיא יִשְׁעֵיהֶם שֶׁל
הַקְּבִ"ה, וְשְׁלֹמְעֵלָה שְׁהִיא יִשְׁעֵיהֶם שֶׁל מַלְאָךְ מַעֲ"ט, וְכָפֵר חֵיילִין דְּמִלְאֲכִין עֲלֵאין וְלְכָל
זְבָאוֹת שֶׁל מַלְאָכִים הַעֲלִיוּנִים שֶׁל עוֹלַם הַיְלִיָּרָה, וְנִשְׁמַתִּין עֲלֵאין וְלְכָל הַנְּשׁוּמֹת הַעֲלִיוּנוֹת
שֶׁל גַּן עֵדֶן הַעֲלִיוֹן שֶׁנְּעוֹלַם הַצְּרִיָּא, לְמַהוּי עֲמַהוּן לְהִיּוֹת עִם רַבִּי שְׁמַעוֹן וְחַבְרִי, וְרַעוּתָא
בְּחָדָא וְרַעוּתָא בְּחָדָא נְהַסְכְּמָה אַחַת וְרַעוּן אַחַד. (ג"ל זַנְיָהוּ וּמְפַרְסִים)

פתיחת אליהו הנביא

מאמר הבא הוא דברי אליהו, שנכללו בו הקדמות ושוורים רבים בחכמה האלהית, עד שגם
המתחיל ללמוד חכמת הקבלה, ימצא בו תועלת רבה. וזה לשון הרמ"ק (צ"ס הפרד"ס ש"ד
פ"ה), והנה אליהו זכור לטוב כיון לבאר במאמר הזה בקיצור נמרץ ובמלות נרמות, רוב גופי
החכמה האלהית, וביאר עיקר האין סוף באחדותו הפשוט, וענין האצילות, ודרוש עצמות וכלים,
וטעם האצילות, ומנין הספירות והכרחתם, וכל זה במליצה נכונה רבת האיות ומעט הכמות, דברים
נאותים וכמפי אמרם, וכשיעור שומעיהם.

ונספר זכרון מנחם ונצחל למי ראי, כתבו טעם לפתיחת אליהו הנביא כאן צראש התקונים, מה
הלשון, קודם שהתחיל אליהו לדרוש בְּסַמְרֵי מוֹרָה שֶׁהֵם רִוּן עֲלָאין צִבְאוֹר שִׁיעוֹר קוּמְמוֹ
וּמְדוּמִיו שֶׁל יוֹזֵר צִבְאוֹת כְּצִיבּוֹל, אִמֵּר אֲלֵיהוּ תַפְלָה זו, שְׁהִיא כְּעֵנִין מֵה שְׁהִיא גִּינּוּן לומר קודם כל
דבר לשם יחוד וכו' על ידי שהוא עומד ועלם, ליתד העשר ספירות צאמדות גמור עם האין סוף
צרוך הוא וצרוך שמו.

ולפי שיש במאמר קצר הזה של אליהו ז"ל פרטים רבים שיוכל האדם להתבונן בהם, ולהשיג על
ידם את גדולתו ורוממותו של הבורא יתברך, וכן משמש הוא כעין לשם יחוד קודם כל דבר
מצוה, לכן כתב החיד"א (צ"ס ספרו מורה נבוכים) בזה הלשון, בכניסתו לבית הכנסת הלא מראש
יביע אומר פתיחת אליהו הנביא ז"ל, והיא בתקוני הזהר הקדוש, אשר קבלו רבנו קדישי שהיא
מסוגלת לקבלת התפלה, עכ"ל. ובעל הבן איש חי כתב (צ"ס פ"ו) שנהגו לאמרה: אחר תיקון חצות,
על השלחן, אחר ההברלה, וגם בתוך סעודת מלוה מלכה, קודם קידוש ליל ראש השנה, אחר סעודת
מוצאי יום הקדוש, אחר ברכת האילנות, בברית מילה, ועוד. גם רבינו בעל התניא (צ"ס פ"ו) הגיה
וביאר את המאמר, וכתב להנהיגה קודם תפלת מנחה בערב שבת.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אכ"ר".

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

ז הלציב

ספר

תיקוני הזוהר

עם

תיקונים מזוהר חדש

נדפס בשלמות

עם

ביאור הגר"א

ווילנא

ברוס'א שטאל יוסף פין, וו' אברהם צבי ראזענקיאק.
שנת תרכ"ז ל"ק

СЕРФЕРЪ ТЫКУНЪ ГАЗОГИРЪ,
т. с. Поуравки Зогара.
И. Д. КИ А.
Въ типографіи С. І. Финя и А. Г. Ровенкранца.
1867.
На Елизаветской улицѣ домъ № 715/24

פֶּאֶשֶׁר דְּבַרְתָּ, כְּמוֹ שִׁפְרֵשְׁוּהָ.
לֵאמֹר, לְלַמֵּד מִכָּאן לְכָל הַדּוֹרוֹת
הָאֲחֵרוֹנִים לְעוֹלָם וְלְעוֹלָמֵי
עוֹלָמִים. לֵאמֹר, לֹאֲמַר לְזֶה בִּשְׁעַת
צָרָה, לֹאֲמַר זֶה בִּשְׁעַת רוּחָה. וְיֵמָּה
הוּא? ה' אֲרָךְ אֲפִים וְגו', וְהָרִי
בְּאֲרָנוּ הַדְּבָרִים.

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, אָמַת לְמָה עוֹלָה
מִכָּאן? אָמַר רַבִּי חֵיִיא, הֵם גְּרָמוּ
שְׁעֵלָה מִכָּאן, שְׁהָרִי בְּשֶׁקֶר דְּבָרוּ
עִצְמָם. בְּאוֹתָהּ מִדָּה שְׂאָדָם
מוֹדֵד, בֵּה מוֹדְדִים לוֹ. וְכֵן שְׂאָר
הָאֲחֵרִים הַסֹּתְלָקוּ, שְׁלֵא יִכַּל
מִשָּׁה לְאֲמַרְם, מִשּׁוֹם שְׁהֵם גְּרָמוּ.
סִלְחָתִי כְּדָבָרְךָ, כְּדָבָרְךָ מִמֶּשׁ,
וְהָרִי הַתְּעוֹרְרוּ הַחֲבָרִים, וְהָרִי
נִתְבָּאָר.

זֶה עִם זֶה, מָה שְׁלֵא יִכְלוּ לְדַבֵּר
מִקְדָּם זֶה. יִצְאוּ מְאוֹתוֹ פֶּתַח,
וְיָשְׁבוּ בְּגִנֵּה פֶתַח אֵילָנוֹת. אָמַר
זֶה לְזֶה, פִּינּוֹן שְׁאֲנוּ כָּאן וְרֵאִינוּ
כָּל זֶה, אִם נְמוֹת כָּאן, וְדָאֵי נִכְנָס
לְעוֹלָם הַבָּא. יָשְׁבוּ. שְׁנֵה נִפְלָה
עֲלֵיהֶם וְנִרְדְּמוּ. בֵּין כֶּף בָּא אוֹתוֹ
מִמֶּנָּה וְהִעֲרִים. אָמַר לְהֵם, קוּמוּ
צְאוּ לְתוֹף פְּרָדָס שְׁבַחוּן. יִצְאוּ.
רְאוּ אוֹתָם בְּעֲלֵי מִקְרָא שְׁהִיוּ
אוֹמְרִים בְּאוֹתוֹ פְּסוּק, בְּמִדְּבַר
הַזֶּה יִתְמוּ - הָרִי בְּמִקּוֹם אַחַר לֵא.
וְשֵׁם יִתְמו - הָרִי בְּמִקּוֹם אַחַר לֵא.
וְזֶה בְּגוֹפִים, אֲבָל בְּנִשְׁמוֹת לֵא
כְּמוֹ בְּנֵי הַגֵּן.

אָמַר לְהֵם אוֹתוֹ מִמֶּנָּה, יִצְאוּ
עִמוֹ. אָמַר לְהֵם, שְׁמַעְתֶּם דְּבַר
לְתוֹף אוֹתָהּ דְּרָגָה? אָמְרוּ,
שְׁמַעְנוּ, שְׁהָרִי קוֹל אֶחָד הִיָּה
אוֹמֵר: מִי שְׁפִסֵּק - יִפְסֵק, וְיִמִּי
שְׁקָצָר - יִתְקָצֵר. מִי שְׁקָצָר -
יִתְאָרֵף. אָמַר לְהֵם, יִדְעִתֶם מָה
זֶה? אָמְרוּ, לֵא. אָמַר לְהֵם, רְאִיתֶם
אוֹתוֹ נֶשֶׁר גְּדוֹל וְאוֹתוֹ תִּינּוֹק
שְׁמֵלֵקט עֲשָׁבִים? זֶה הִיָּה רַבִּי
אֵילָאֵי מְנַצֵּיבִין, הוּא וּבְנוֹ, וְהִגִּיעַ
לְכָאן, וְרָאָה הוּא וּבְנוֹ הַתִּינּוֹק

כְּמָה דְּאוּקְמוּהָ. לֵאמֹר, לְמִילְיָ מַהֲכָא כָּל דְּרִין
בְּתַרְאִין, לְעֵלַם וְלְעֵלְמֵי עֲלָמִין. לֵאמֹר, לְמִימַר
לְדָא בְּשַׁעְתָּא דְּעִקְתָּא. לְמִימַר דָּא, בְּשַׁעְתָּא
דְּרוּחָא. וּמָאֵי הוּא. יִי אֲרָךְ אֲפִים וְגו', וְהָא
אוּקְיִמָּנָא מְלִי.

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, אָמַת אָמַאי סְלִיק מִכָּאן. אָמַר
רַבִּי חֵיִיא, אֵינּוֹן גְּרָמוּ לִיָּה דְּאִסְתְּלִיק
מִכָּאן, דְּהָא בְּשֶׁקֶרוּ דְּבָרוּ גְרַמְיָהוּ בְּהַהוּא
מִדָּה דְּבַר נֶשׁ מוֹדֵד בְּהָ, מוֹדְדִין לִיָּה. וְכֵן שְׂאָר
אֲחֵרֵי אִסְתְּלָקוּ, דְּלֵא כִּיל מִשָּׁה לְמִימְרִינְהוּ,
בְּגִין דְּאֵינּוֹן גְּרָמוּ. סִלְחָתִי כְּדָבָרְךָ, כְּדָבָרְךָ
מִמֶּשׁ, וְהָא אֲתַעְרוּ חֲבָרֵיִיא, וְהָא אֲתַמַּר.

דָּא עִם דָּא, מָה דְּלֵא הוּוּ יִכְלִין לְמַלְלָא מִקְדָּמַת
דְּנָא. נִפְקוּ מַהֲהִיא פֶּתַחְא, וְיִתְבוּ בְּגִנְתָּא
תַּחוֹת אֵילָנִין. אָמְרוּ דָּא לְדָא, פִּינּוֹן דְּאֲנֵן הָכָא,
וְחִמִּינָן כָּל דָּא, אִי גִמּוֹת הָכָא, וְדָאֵי נִיעוּל
לְעֵלְמָא דְּאֲתִי. יִתְבוּ. שְׁיִנְתָּא נִפְלַת עֲלֵיָּהוּ.
וְדַמְכוּ. אַדְהֵכִי, הָא הוּא מְמָנָא אָתָא, (ד' קס"ב
א) וְאֲתַעַר לוֹן, אָמַר לוֹן, קוּמוּ פּוּקוּ לְגוּ
פְּרָדָס דְּאֲבָרָא. נִפְקוּ, חִמוּ לְאֵלִין מְאָרֵי מִקְרָא,
דְּהוּוּ אָמְרֵי בְּהַהוּא קָרָא, (כמבדב' י"ד) בְּמִדְּבַר הַזֶּה
יִתְמוּ, הָא בְּאֲתַר אַחְרָא לֵא. וְשֵׁם יְמוֹתוֹ, הָא
בְּאֲתַר אַחְרָא לֵא, וְדָא בְּגוֹפִין, אֲבָל בְּנִשְׁמָתִין
לֵא, כְּגוּוֹנָא דְּבִנֵּי גִנְתָּא.

אָמַר לוֹן הוּא מְמָנָא, פּוּקוּ. נִפְקוּ בְּהַדְיָה,
אָמַר לוֹן, שְׁמַעְתוּן מְדִי לְגוּ הוּא דְּרָגָא.
אָמְרוּ, שְׁמַעְנָא דְּהָא חַד קָלָא הוּוּה אָמַר, מָאֵן
דְּפִסֵּק, יִתְפִּסֵּק. מָאֵן דְּקָצֵר, יִתְקָצֵר. מָאֵן
דְּקָצֵר, יִתְאָרֵף. אָמַר לוֹן, יִדְעִתוּן מָאֵי הָאֵי.
אָמְרוּ, לֵא. אָמַר לוֹן, חִמִּיתוּן הוּוּה נֶשֶׁרָא
רַבְרָבָא, וְהוּוּה יְנוּקָא דְּקָא מְלֵקט עֲשָׁבִין, רַבִּי
אֵילָאֵי דְּנַצִּיבִין הוּוּה. הוּא וּבְרִיָּה, וּמָטָא הָכָא,
וְחָמָא הוּא וְיְנוּקָא בְּרִיָּה מְעַרְתָּא דָּא, פִּינּוֹן

מְעַרָה זֹה. כִּיּוֹן שֶׁנִּכְסֵּוּ לְתוֹךְ
הַחֹשֶׁךְ, לֹא יָכֻלוּ לְסַבֵּל, וּמִתּוֹ.
אוֹרוֹ תִּינּוֹק בְּנוֹ עוֹמֵד כֹּל יוֹם
לִפְנֵי בְּצֻלָּאֵל בְּשַׁעַר שִׁירָד
מְהִיִּיבָה הַעֲלִיּוֹנָה, וְאוֹמֵר לִפְנֵי
שְׁלֹשָׁה דְבָרִים, עַד שְׁלֹא יִפְתַּח
בְּצֻלָּאֵל בְּסוּדוֹת סְתוּמִים שֶׁל
הַחֲכָמָה, שֶׁכֵּל דְבָרָיו סוּדוֹת
סְתוּמִים הֵם, (ישעיה טד) שְׁעִין לֹא
רָאִתָּה אֱלֹהִים זוֹלָתְךָ. (מי) זֶה
שְׁאֵמֵר מִי שֶׁפִּסֵּק יִפְסֹק. מִי
שֶׁפִּסֵּק דְבָרֵי תוֹרָה עַל דְּבָרִים
בְּטָלִים, יִפְסְקוּ חַיָּיו מִהַעוֹלָם
הַזֶּה, וְיִדְנוּ עוֹמֵד בְּאוֹתוֹ עוֹלָם.
מִי שֶׁקָּצַר יִתְקַצֵּר - מִי שֶׁקָּצַר אָמֵן
וְלֹא מֵאֲרִיף בּוֹ תוֹף מְנוּחָה,
יִתְקַצֵּר מִחַיָּי הַעוֹלָם הַזֶּה. מִי
שֶׁקָּצַר יִתְאָרֵף - מִי שְׁאוֹמֵר אֶחָד,
צָרִיף לַחֲטָף אֶל־ף וְלִקְצֹר
קְרִיאָתָהּ, וְלֹא יַעֲכֹב בְּאוֹת הַזֹּאת
כִּלְכֵּל. מִי שֶׁעָשָׂה כֵן, יִתְאָרְכוּ חַיָּיו.
אֲמָרוּ לוֹ, עוֹד אָמֵר, שְׁנַיִם הֵם,
וְאֶחָד הַשְּׁתֵּתָף בָּהֶם, וְהֵם שְׁלֹשָׁה.
וּכְשֶׁחַיָּיו שְׁלֹשָׁה, הֵם אֶחָד. אָמֵר
לָהֶם, אֵלֶּה שְׁנֵי שְׁמוֹת שֶׁל שְׁמַע
יִשְׂרָאֵל, שְׁהֵם ה' ה'. אֱלֹהֵינוּ
הַשְּׁתֵּתָף בָּהֶם, וְהוּא חוֹתֵם
הַטְּבַעַת, אָמֵת. וּכְשֶׁמִּתְחַבְּרִים
כְּאֶחָד, הֵם אֶחָד בְּיַחַד אֶחָד.

עוֹד אָמֵר, שְׁנַיִם הֵם, וְאֶחָד חִזְרָה.
כְּשֶׁשׁוֹלֵט, טֵס עַל כְּנָפָי הַרוּחַ וְשֵׁט
בְּמֵאֵתִים אֵלָּה, וְנִסְתַּר. אָמֵר לָהֶם,
אֵלֶּי שְׁנֵי כְּרוּבִים שֶׁהֵיָה רֹכֵב בָּהֶם
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. וּמִיּוֹם שֶׁנִּגְנְזוּ
יוֹסֵף מֵאֲחִיו, נִגְנְזוּ הוּא (אֶחָד),
וְנִשְׁאֵר אֶחָד אֲצֵל בְּנִזְמִין. זֶהוּ
שְׁכַתוּב (תהלים יח) וַיִּרְכַּב עַל כְּרוּב
וַיַּעַף וַיִּדְא עַל כְּנָפֵי רוּחַ. וְנִגְנְזוּ
בְּמֵאֵתִים אֵלָּה עוֹלָמוֹת, וְנִסְתַּר
אוֹתוֹ שְׂרוּכֵב עָלָיו, שְׁהֵם מֵאֵתִים
אֵלָּה גְּנִזִּים, הֵם שְׁלוֹ בְּרוּךְ הוּא.
צֵאוּ מִכָּאן, אֲשֶׁרִיכֶם. יְצֵאוּ. נִתֵּן
לָהֶם אוֹתוֹ מִמְּנֶה שׁוֹשִׁינָה (אֶחָד)
אֲחַת וַיְצֵאוּ. כְּשֶׁיְצֵאוּ, נִסְתַּם פִּי

דְּעֵאלוּ לְגוֹ חֹשֶׁךְ, לֹא יָכִילוּ לְמַסְבֵּל, וּמִיתוּ.
וְהָהוּא יְנוּקָא בְּרִיה, קִיִּימָא בְּכָל יוֹמָא קָמִיה
דְּבְּצֻלָּאֵל, בְּשַׁעַר דְּנַחֲתָא מִמֵּתִיבְתָא
עַלְאָה, וְאָמֵר קָמִיה תְּלַת מַלְיָן, עַד לֹא יִפְתַּח
בְּצֻלָּאֵל בְּרוּזִין סְתִימִין דְּחֲכָמְתָא, דְּכָל מַלְוִי
רוּזִין סְתִימִין אֵינּוּן, (ישעיה טד) דְּעִין לֹא רָאִתָּה
אֱלֹהִים זוֹלָתְךָ. הַאי (מֵאן) דְּאָמֵר, מֵאן דְּפִסֵּק
יִתְפִּסֵּק. מֵאן דְּפִסֵּק מַלְיָן דְּאוֹרֵיִיתָא, עַל מַלְיָן
בְּטָלִין, יִתְפִּסְקוּן חַיָּוֵי מֵהַאי עַלְמָא, וְדִיגְיָה
קִיִּימָא בְּהַהוּא עַלְמָא. מֵאן דְּקָצַר יִתְקַצֵּר, מֵאן
דְּקָצַר אָמֵן, וְלֹא מֵאֲרִיף בֵּיה גּוֹ נִיִּיחָא, יִתְקַצֵּר
מִחַיָּין דְּהַאי עַלְמָא. מֵאן דְּקָצַר יִתְאָרֵף, מֵאן
דְּאָמֵר אֶחָד, אֲצֻטְרִיף לַחֲטָפָא אֵלָּה, וְלִקְצֹרָא
קְרִיאָה דִּילֵהּ, וְלֹא יַעֲכֹב בְּהַאי אֶת כִּלְכֵּל. וּמֵאן
דְּעַבִּיד דָּא, יִתְאָרְכוּן חַיָּיו.

אָמְרוּ לֵיה, תּוֹ אָמֵר, תְּרִין אֵינּוּן, וְחִדָּא אֲשַׁתַּתֵּף
בְּהוּ, וְאֵינּוּן תְּלַתָּא. וְכַד הוּוּ תְּלַתָּא, אֵינּוּן
חִד. אָמֵר לוֹן, אֵלִין תְּרִין שְׁמַהֵן דְּשְׁמַע יִשְׂרָאֵל,
דְּאֵינּוּן יי יי. אֱלֹהֵינוּ אֲשַׁתַּתֵּף בְּהוּ, וְאֵיהוּ
חוֹתֵמָא דְּגוֹשְׁפִּנְקָא, אָמֵת. וְכַד מִתְחַבְּרִין כְּחִדָּא
אֵינּוּן חִד בְּיַחַד אֶחָד.

תּוֹ אָמֵר, תְּרִין אֵינּוּן וְחִד אֲתַהֲדֵר. כַּד שְׁלִיט.
טָאס עַל גְּדַפֵּי רוּחָא, וְשָׂאט בְּמֵאֵתָן אֵלָּה,
וְאֲתַטְטֵר. אָמֵר לוֹן, אֵלִין תְּרִין כְּרוּבִים, דְּהִיָּה
רְכִיב בְּהוּ קְדָשָׁא בְּרִיף הוּא. וּמִן יוֹמָא דְּאֶגְנִיז
יוֹסֵף מֵאֲחִיו, אֶגְנִיז אֵיהוּ (ס"א טד), וְאֲשַׁתָּאֵר חִד
לְגַבֵּי בְּנִזְמִין, הָדָא הוּא דְּכַתִּיב, (תהלים יח) וַיִּרְכַּב
עַל כְּרוּב וַיַּעַף וַיִּדְא עַל כְּנָפֵי רוּחַ. וְאֶגְנִיז
בְּמֵאֵתָן אֵלָּה עַלְמִין וְאֲתַטְטֵר, הַהוּא דְּרְכִיב
עָלֵיהּ, דְּאֵינּוּן מֵאֵתָן אֵלָּה גְּנִיזִין, אֵינּוּן דִּילֵיהּ,
בְּרִיף הוּא.

פּוֹקֵן מֵהֶכָּא, וְכַפֵּינ אֲתוּן, נִפְקוּ, יְהֵב לוֹן הַהוּא
מִמְּנָא וּרְדָא (ס"א אֶחָד) חִדָּא וְנִפְקוּ. כַּד

הַמַּעֲרָה וְלֹא נִרְאָה כָּלֵל. רָאוּ אוֹתוֹ
נֶשֶׁר שֶׁהָיָה יוֹרֵד מֵאוֹתוֹ עַץ וְנִכְנַס
לַמַּעֲרָה אַחֲרָת. הִרְיָחוּ הֵם בְּאוֹתָהּ
שׁוֹשְׁנָה וְנִכְנְסוּ לָשֶׁם, מִצֵּאוֹ אוֹתוֹ
נֶשֶׁר עַל פִּי הַמַּעֲרָה. אָמַר לָהֶם,
הַכִּנְסוּ צִדִּיקֵי אֱמֶת חֲבָרִים, שֶׁהָיָה
לֹא רֵאִיתִי שְׂמֵחַת הַחֲבָרוֹתָא מִיּוֹם
שֶׁאֲנִי כָּאן, אֶלֶּא בְּכֶם.

נִכְנְסוּ. הִגִּיעוּ לַפְּרֵדֶס אַחֵר, וְאוֹתוֹ
נֶשֶׁר עִמָּהֶם. כִּשְׁהִגִּיעוּ לְאוֹתָם
בְּעֵלֵי מִשְׁנֵה, חִזַּר אוֹתוֹ נֶשֶׁר
בְּדַמּוֹת אָדָם בְּלִבּוֹשׁ נִכְבָּד מְאִיר
כְּמוֹתָם, וַיֵּשֶׁב אִתָּם כְּאֶחָד. אָמַר
לְאוֹתָם שְׂוֹשְׁבִים, תָּנוּ כְבוֹד
לְבַעֲלֵי הַמִּשְׁנֵה שֶׁבָּאוּ לְכָאן,
שֶׁהָיָה רְבוּנָם הִרְאָה לָהֶם נִפְלְאוֹת
גְּדוֹלוֹת כָּאן. אָמַר אֶחָד מֵהֶם, יֵשׁ
בְּכֶם סִימָן? אָמְרוּ, הֵן. הוֹצִיאֵוּ
שְׁנֵי שׁוֹשְׁנִים וְהִרְיָחוּ בָהֶם. אָמְרוּ,
שָׁבוּ בְּעֵלֵי הַיְשִׁיבָה, שָׁבוּ צִדִּיקֵי
אֱמֶת. אַחְזוּ בָהֶם וַיֵּשְׁבוּ. בְּאוֹתָהּ
שָׁעָה לְמַדּוֹ שֵׁם שְׁלִשִׁים הֶלְכוֹת
שָׁלֹא יָדְעוּ מִקֶּדֶם, וְסוּדוֹת תּוֹרָה
אַחֲרֵיהֶם.

חִזְרוּ לִפְנֵי אוֹתָם בְּעֵלֵי מִקְרָא,
וּמִצֵּאוֹ שֶׁהָיוּ אוֹמְרִים, (שם פב) אֲנִי
אֲמַרְתִּי אֱלֹהִים אִתָּם וּבְנֵי עֲלִיּוֹן
כָּלְכֶם. אֲנִי אֲמַרְתִּי, בְּשַׁעֲהַ
שֶׁהִקְדַּמְתֶּם עֲשִׂיָה לְשִׁמְיעָה,
שֶׁהָיָה אֱלֹהִים אִתָּם וְגו'. פִּינָן
שֶׁנִּמְשַׁכְתֶּם אַחֵר יֵצֵר הָרַע - אֶכֶן
כְּאֵדָם תְּמוֹתוֹן וְגו'. מַה מֵיִתְתוּ
שֶׁל אָדָם מוֹרִידְתוֹ לְעֶפֶר כְּדִי
שִׁימַחָה אוֹתוֹ יֵצֵר הָרַע שְׁבָתוֹכוֹ,
וְאוֹתוֹ יֵצֵר הָרַע הוּא שְׂמַת
וְנִתְעַפֵּל בְּתוֹכוֹ.

אָמַר אוֹתוֹ וְקָן שֶׁעֲלִיָהֶם, גַּם כִּן
כְּתוּב, וּפְגָרִיכֶם אִתָּם יִפְלוּ
בְּמִדְבַר הַזֶּה. מַה זֶה פְּגָרִיכֶם? זֶה
יֵצֵר הָרַע, כּוֹלָל זִכָּר וְנִקְבָּה.
חֲסוּרוֹנוֹת שֵׁישׁ בְּכֶם, שֶׁיֵּצֵר הָרַע
יֹרֵד תְּמִיד לְחֶסְרוֹן, וְלֹא עוֹלָה.

לְחֶסְרוֹנָא, וְלֹא סְלִיק. בְּקִדְשׁ מַעְלִיָן וְלֹא מוֹרִידִין, בְּמִסְאָבוּ מוֹרִידִין תְּדִיר,

נִפְקוּ אִסְתִּים פּוּם מַעֲרָתָא, וְלֹא אֲתַחְזִי כָּלֵל.
חָמוּ הֵהוּא נֶשֶׁרָא, דְּהָוָה נַחִית מֵהֵהוּא אֵילָנָא,
וְעָאֵל גּוּ מַעֲרָתָא אַחֲרָא. אֲרַחוּ אֵינוֹן בְּהֵהוּא
וְיֹרְדָא, וְעָאֵלוּ תַמְן, אֲשַׁכְּחוּ הֵהוּא נֶשֶׁרָא אַפּוּם
מַעֲרָתָא, אָמַר לוֹן עוֹלוּ זַפְאֵי קְשׁוּט חֲבָרִין,
דְּהָא לֹא חֲמִינָא חֲדוּה דְחֲבָרוֹתָא, מִן יוֹמָא
דְאָנָא הֲכָא, אֶלֶּא בְכוּ.

עָאֵרוּ מָאטוּ לַפְּרֵדֶס אַחֲרָא, וְהֵהוּא נֶשֶׁרָא
בְּהַדִּיָּהוּ, כַּד מָטוּ לְגַבֵּי אֵינוֹן מְאִרִיָּהוֹן
דְּמִשְׁנָה, אֲתַתְּדֵר הֵהוּא נֶשֶׁרָא בְּדִיוֹקְנָא דְאָדָם,
בְּלִבּוֹשׁ יָקָר, מְנַהֲרָא כּוֹתִיָּהוּ, וַיְתִיב עִמָּהוֹן
כַּחֲדָא, אָמַר לְאֵינוֹן דִּיתְבִּי, הֲבוּ יָקָר לְמֵאִרִי
מִתְנִיתָא דְאָתוּ הֲכָא, דְּהָא מְאִרִיָּהוֹן אַחֲמִי לוֹן
פְּלִיאָן רַבְרַבְן הֲכָא. אָמַר חַד מְנִיָּהוּ, אֵית בְּכוּ
סִימָנָא. אָמְרוּ הִין. אִפִּיקוּ תְרִין וְרִדִין, וְאַרְחוּ
כְּהוּ. אָמְרוּ, תִּיבּוּ מְאִרִי מִתְיַבְתָּא, תִּיבּוּ זַפְאֵי
קְשׁוּט, אַחֲדִידוּ כְּהוּ, וַיְתַבּוּ. בְּהֵיָא שַׁעֲתָא,
אוֹלְפוּ תַמְן תְּלַתִין הֶלְכוֹת, דְּלֹא הוּוּ יְדְעֵי
מִקְדַּמַּת דְנָא, וְרִזִין אַחֲרָנִין דְאוֹרִיָּתָא.

אַחֲרָרוּ לְגַבֵּי אֵינוֹן מְאִרִי מִקְרָא, אֲשַׁכְּחוּ דְהוּוּ
אַמְרִי, (תהלים פב) אֲנִי אֲמַרְתִּי אֱלֹהִים אִתָּם
וּבְנֵי עֲלִיּוֹן כָּלְכֶם. אֲנִי אֲמַרְתִּי, בְּשַׁעֲתָא
דְאֶקְדַּמְתוֹן עֲשִׂיָה לְשִׁמְיעָה. דְּהָא אֱלֹהִים
אַתֶּם וְגו'. פִּינָן דְאִמְשַׁכְתוֹן בְּתֵר יֵצֵר הָרַע,
אַכְּן כְּאֵדָם תְּמוֹתוֹן וְגו'. מַה מֵיִתְתוּ שֶׁל אָדָם
אַחִית לִיָה לְעַפְרָא, בְּגִין דִּיתְמַחִי הֵהוּא יֵצֵר
הָרַע דִּי בְּגוּיָה, וְהֵהוּא יֵצֵר הָרַע אִיהוּ דְמִית,
וְאַתְעַפֵּל בְּגוּיָה. (דף קס"ב ע"ב).

אָמַר הֵהוּא סְבָא דְעֲלִיָּהוּ, אוֹף הֲכָא כְתִיב,
וּפְגָרִיכֶם אִתָּם יִפְלוּ בְּמִדְבַר הַזֶּה. מְאִי
פְּגָרִיכֶם. דָּא יֵצֵר הָרַע, כָּלִיל דְכָר וְנוֹקְבָא.
חֲסוּרוֹנִין דְאֵית בְּכוּ, דִּיֵּצֵר הָרַע נַחִית תְּדִיר
לְחֶסְרוֹנָא, וְלֹא סְלִיק. בְּקִדְשׁ מַעְלִיָן וְלֹא מוֹרִידִין,

וְלֹא מַעֲלִין. וְעַל דָּא אַקְרוּן פִּגְרִיכֶם, חֶסְרוֹנִין דְּלִכּוּן. כְּמָה דְאַתְּ אָמַר (שמואל א' ל) אֲשֶׁר פִּגְרוּ מַעְבוּר אֶת הַנְּחַל וְגו', סוּפָא דְקָרָא אוֹכְחָ, דְכְתִיב יִפְלוּ, וְלֹא כְתִיב תִּפְלוּ. וְעַל דָּא, בְּמִדְבַר הַזֶּה יִתְמוּ אֵינּוֹן פִּגְרִים וְשֵׁם יְמוּתוֹ, בְּגִין דְרַעוּתָא דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא לְשִׁיצָאָה לְהֲנִי פִגְרִים מַעֲלָמָא, לְעַלְמִי.

אָמַר לְהוּ רַבִּי אֵילָאי, זַפְאֵי קְשׁוּט, עוּלוּ וְתַחֲמוּ, דְהָא רְשׁוּ אַתְמָסַר לְכוּ, לְמִיעַל עַד הַהוּא אַתְר דְּפְרוּכְתָא פְרִיסָא. זַפְאָה חוּלְקִכוּן. קָמוּ וְעֹאֲלוּ גוּ דְיוֹכְתָא חֲדָא, וְהוּוּ תַמָּן מְאָרִיהוֹן דְאַגְדָּה, וְאַנְפִּיהוֹן מְנַהֲרֵן כְּנַהֲירוּ דְשִׁמְשָׁא. אָמְרוּ מָאן אֵלִין. אָמַר לְהוּן, אֵלִין מְאָרִיהוֹן דְאַגְדָּה. וְחֲמָאן בְּכָל יוֹמָא נְהִירוּ דְאורֵייתָא פְדָקָא יְאוּת. קִיִּימוּ, וְשִׁמְעוּ כְמָה מְלִין חֲדָתִין בְּאורֵייתָא, וְלֹא אַתְיָהִיב לוֹן רְשׁוּ לְמִיעַל לְגוּיָהוּ.

אָמַר לִיהֵ רַבִּי אֵילָאי, עוּלוּ לְדוּכְתָא אַחְרָא וְתַחֲמוּ. עֹאֲלוּ לְגוּ גְנַתָא אַחְרָא, וְחֲמוּ אוּף הָכִי כְרָאן קְבָרִין, וּמִיד מַתִּין. וּמַתְהַדְרִין חִיִּין בְּגוּפִין מְנַהֲרֵן קְדִישִׁין. אָמְרִי לִיהֵ, מָאֵי הָאֵי. אָמַר לִיהֵ, דָּא עֲבִידִי בְכָל יוֹמָא, וּמִיד דְשִׁכְבִי מַתְעַכְלָא הַהוּא זוּהֵמָא בִישָׂא דְקַבִּילִי בְּקַדְמֵיתָא, וְקִיִּימִין מִיד בְּגוּפִין חֲדָתִין מְנַהֲרִין, בְּאֵינוֹן גּוּפִין קְדִישִׁין דְקִיִּימִי עַל טוּרָא דְסִינֵי, כְּגוּוֹנָא דְאַתּוֹן חֲמָאן, קִיִּימוּ כְלָהוּ עַל טוּרָא דְסִינֵי, בְּגוּפִין בְּלֹא לְכַלּוּכָא כְלָל, פִּינוֹן דְאַמְשִׁיכוּ עֲלֵיהוּ יֶצֶר הָרַע, אַתְהֵדְרוּ בְּגוּפִין אַחְרָנִין, דְגוּפִין קְדְמָאִין, גּוּפִין נוֹכְרָאִין, הָדָא הוּא דְכְתִיב, (שמות ל) וַיִּתְנַצְלוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת עֵדִים מֵהָר חוֹרֵב.

קָרָא אַתְעַר, זִילוּ אַתְפְּנְשׁוּ, הָא אֶהְלִיאֵב קְאִים עַל קִיּוּמִיהֵ, וְכָל אֵינוֹן קַתְדְרָאִין קַמִּיהֵ.

בְּקִדְשׁ מַעֲלִים וְלֹא מוֹרִידִים. בְּטַמְאָה מוֹרִידִים תַּמִּיד וְלֹא מַעֲלִים. וְעַל זֶה נִקְרָאוּ פִגְרִיכֶם, חֶסְרוֹנוֹתִיכֶם, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (שמואל-א' ל) אֲשֶׁר פִּגְרוּ מַעְבוּר אֶת [הַנְּחַל וְגו']. סוּף הַפְּסוּק מוֹכִיחַ, שְׁכַתוּב יִפְלוּ, וְלֹא תִפְלוּ. וְעַל כֵּן, בְּמִדְבַר הַזֶּה יִתְמוּ אוֹתָם פִּגְרִים וְשֵׁם יְמוּתוֹ, מִשּׁוֹם שֶׁרְצוֹן הַקְדוֹשׁ בְּרִיךְ הוּא לְהַשְׁמִיד אוֹתָם פִּגְרִים מַהֲעוּלָם לְעוֹלָם.

אָמַר לְהֵם רַבִּי אֵילָאי, צְדִיקֵי אֱמֶת, הַכְּנִסוּ וּרְאוּ, שְׁהֵרִי רְשׁוֹת נִמְסְרָה לְכֶם לְהַכְּנִס עַד אוֹתוֹ מְקוֹם שְׁפִרְכַת פְּרוּסָה. אֲשֶׁרִי חֲלַקְכֶם. קָמוּ וּנְכַנְסוּ לְתוֹף מְקוֹם אֲחָד, וְהִיוּ שֵׁם בְּעֵלֵי אֲגָדָה, וּפְנִיָהֶם מְאִירִים כְּאוֹר הַשֶּׁמֶשׁ. אָמְרוּ, מִי אֵלָה? אָמַר לְהֵם, אֵלָה בְּעֵלֵי אֲגָדָה, וְרוֹאִים בְּכָל יוֹם אוֹר הַתּוֹרָה כְּרְאוּ. עֲמִדוּ וְשִׁמְעוּ כְמָה דְבָרִים חֲדָשִׁים בְּתוֹרָה, וְלֹא נִתְנָה לְהֵם רְשׁוֹת לְהַכְּנִס לְתוֹכָם.

אָמַר לְהֵם רַבִּי אֵילָאי, הַכְּנִסוּ לְמְקוֹם אַחַר וְתִרְאוּ. נְכַנְסוּ לְתוֹף גְּנָה אַחֲרַת, וּרְאוּ גַם כֵּן פּוֹרִים קְבָרִים, וּמִיד מַתִּים, וְחוֹזְרִים חִיִּים בְּגוּפוֹת מְאִירִים קְדוּשִׁים. אָמְרוּ לוֹ, מַה זֶה? אָמַר לְהֵם, זֶה עוֹשִׂים בְּכָל יוֹם, וּמִיד שִׁשׁוּכְבִים, מַתְעַפְלַת אוֹתָהּ זִמְמָה רַעָה שֶׁקָּבְלוּ בְּתַחֲלָה, וְעוֹמְדִים מִיד בְּגוּפִים חֲדָשִׁים מְאִירִים, בְּאוֹתָם גּוּפִים קְדוּשִׁים שֶׁעֲמְדוּ עַל הַר סִינֵי, כְּמוֹ שְׁאַתָּם רוֹאִים, עֲמִדוּ כְלָם עַל הַר סִינֵי בְּגוּפִים לֹלָא לְכַלּוּף כְּלָל. פִּינוֹן שְׁהַמְשִׁיכוּ עֲלֵיהֶם יֶצֶר הָרַע, חֲזְרוּ בְּגוּפִים אַחֲרִים שֶׁל גּוּפִים רְאשׁוֹנִים, גּוּפִים נְכָרִים, זֶהוּ שְׁכַתוּב (שמות א') וַיִּתְנַצְלוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת עֵדִים מֵהָר חוֹרֵב.

קוֹדֵשׁ הַתְעוּרָר: לְכוּ הַתְּכַנְסוּ, הִרִי אֶהְלִיאֵב עוֹמֵד עַל עֲמִדוֹ, וְכָל

אוֹתָן קָהַדְרָאוֹת עֲמוֹ. לְשַׁעֲה
פָּרְחוּ כָּלֶם וְלֹא רָאוּ דָבָר. נִשְׁאַרוּ
לְבַד תַּחַת אֵילָנוֹת הַגִּנָּה. רָאוּ פְּתַח
אֲחֵר, נִכְנסוּ לָשָׁם, רָאוּ הֵיכַל
אֶחָד, נִכְנסוּ וַיִּשְׁבוּ שָׁם. שְׁנֵי
עֲלָמִים הָיוּ שָׁם. הֵרִימוּ עֵינֵיהֶם,
וַיִּרְאוּ מִשְׁכַּן אֶחָד מְרֻקָּם בְּכָל מִינֵי
צִיּוּרִים וּגְוָנִים שֶׁל הַעֹלָם, וְעֵלְיוֹ
פְרוֹסָה פְּרִיסַת אוֹר נוֹצְצַת שְׁלֹא
יִכּוֹלוֹת הַעֵינַיִם לְהִסְתַּכֵּל. (וכפי שני
מילין ראו תוך אותו המשכן עד מקום פריסת
הפרכת שלא ראו) מִשֶׁם וְהִלָּאָה לֹא
רָאוּ כְלוּם.

הַרְבֵּינוּ אֲנִינִים, וְשָׁמְעוּ קוֹל אֶחָד
שֶׁהָיָה אוֹמֵר: בְּצִלְאֵל רְבִיעִי הוּא
לְאוֹרוֹת עֲלֵיוֹנִים. יוֹסֵף רְבִיעִי הוּא
תוֹף אוֹרוֹת אֲדָם הָרֵאשׁוֹן. עֲלִיָּה
שֶׁל מַעֲלָה חֲבִיבַת הַכֹּל, עֲלִיָּה
כְּתוּב (במדבר כח) וְנִסְכּוֹ רְבִיעִית
הָיִין בַּקֹּדֶשׁ וְגוֹ'. מִי שֶׁיִּסְתַּפֵּל
וַיִּרְאֶה, יִסְמְאוּ עֵינָיו. מִי שֶׁלֹּא
יִסְתַּפֵּל, יִרְאֶה וַיִּפְתַּחוּ עֵינָיו. עַץ
שֶׁל שִׁמְנֵה עֲשָׂרָה, כְּשִׁמְתֹכּוֹפֶף,
זֶקֶף וַיַּעֲמֵד. אִם לֹא מִתְּכּוֹפֶף,
נָחַשׁ רַע יֵאכַל אוֹתוֹ. מִי שֶׁמְכַנֵּס
שְׁנֵי כְרוּבִים לִפְנֵים, רְצוּנוֹ יַעֲשֶׂה.
מִי שֶׁמַּעֲזֵן רְחוֹק מִרְצוֹנוֹ, קָרָבָן
הַתִּינוּק שֶׁלֶם לְהִתְקַבֵּל. פֶּסֶק
אוֹתוֹ הַקּוֹל.

אָמְרוּ אוֹתָם שְׁנֵי עֲלָמִים, סִימָן
יֵשׁ בָּכֶם? אָמְרוּ, הֵן. הוֹצִיאוּ שְׁנֵי
שׁוֹשְׁנִים וְהִרְיָחוּ בָהֶם. אָמְרוּ,
שָׁבוּ עַד שֶׁתִּשְׁמְעוּ שְׁנֵי דְבָרִים
בְּסוּדוֹת עֲתִיקִים מִתוֹף רֵאשִׁי
הַיִּשְׁרֵבָה, וַיְהִי תְמִיד בְּסוּד
בְּתוֹכְכֶם. אָמְרוּ, הֵן.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, כָּל הַדְּבָרִים
הִלְלוּ וְכָל מַה שֶׁרָאוּ, כְּתוּבוֹ.
וּכְשֶׁהֲגִיעוּ לְכָאן, הָיָה כְּתוּב (תהלים
ט) אֲשַׁמְרָה דְרָכֵי מַחְטָא
בְּלִשׁוֹנִי. וְאֵינִי שֹׂאֲלֵתִי לְאֹבֵי אָבָא,
כִּמָּה הָיוּ אוֹתָם שְׁנֵי דְבָרִים?
וְאָמַר לִי, חֲסִיד בְּנֵי, אוֹתָם שְׁנֵי דְבָרִים בְּנוֹ עוֹלְמוֹת וְהִתְרִיבוּ עוֹלְמוֹת מִי שֶׁהִשְׁתַּמְשֵׁם בָּהֶם.

לְשַׁעֲתָא פָּרְחוּ בְּלָהוּ, וְלֹא חִמוּ מְדִי, אֲשַׁתְּאָרוּ
בְּלַחֲוֹדֵייהוּ תַחֲוֹת אֵילָנִין דְּגִנְתָּא. חִמוּ פְתַחַא
אַתְרָא, עָאלוּ תַמָּן, חִמוּ הֵיכְלָא חֲדָא, עָאלוּ
וַיִּתִּיבוּ תַמָּן. תְּרִין עוֹלִימִין הָווּ תַמָּן. זְקַפּוּ
עֵינִין, וְחִמוּ חַד מִשְׁפָּנָא מְרֻקָּמָא בְּכָל זַיְנֵי
צִיּוּרִין וּגְוָוִנִין דְּעֲלָמָא, וְעֲלִיָּה פְּרִיסַת פְּרִיסָא
דְּנַהוּרָא מְנַצְצָא, דְּלֹא יִכְלִין עֵינִין לְאַסְתַּכְּלָא
(וכפון תרין מילין חמו גו ההוא משכנא עד אתר פרוכתא פריסא דלא ראו),

מִתַּמָּן וְלִהְלָאָה לֹא חִמוּ כְלוּם.
אֲרַבֵּינוּ אוֹדֵנִין, וְשָׁמְעוּ חַד קָלָא דְהָוָה אָמַר,
בְּצִלְאֵל רְבִיעֵאָה אִיהוּ לְנַהוּרִין עֲלֵאִין.
יוֹסֵף רְבִיעֵאָה אִיהוּ גּוֹ נַהוּרִין דְּאָדָם קְדַמָּאָה.
סִלִּיקוּ דְלַעֲלָא, חֲבִיבָא דְכֹלָא. עֲלִיָּה כְּתִיב,
(במדבר כח) וְנִסְכּוֹ רְבִיעִית הָיִין בַּקֹּדֶשׁ וְגוֹ'. מִאֵן
דִּיִּסְתַּפֵּל וְחָמִי, יִסְמוֹן עֵינֵיָה. מִאֵן דְּלֹא יִסְתַּפֵּל,
חָמִי וְאַתְּפַתַּח. אֵילָנָא דְתַמְנֵי סְרִי, כַּד כְּפִיָּה,
זֶקֶף וַיִּתְקִיִּים. אִי לֹא כְפִיָּה, חוּיָא בִישָׂא אֲכִיל
לִיָּה. מִאֵן דְּעָאל תְּרִין פְּרוּבִין לְגוֹ, רַעוּתִיָּה
אַתְּעִבִיד. מִאֵן דְּמַעֲזִין, רַחֲקִי מִרַעוּתִיָּה. קְרַבְנָא
דְּרַבִּיָּא, שְׁלִים לְאַתְקַבֵּלָא. פֶּסֶק הֵוָא קָלָא.
אָמְרוּ אֵינּוֹן תְּרִין עוֹלִימִין, סִימְנָא אִית בְּגוּוִיכוּ.
אָמְרוּ הֵין. אֲפִיקוּ אֵינּוֹן תְּרִין וַרְדִּין,
אַרְחוּ בְּהוּ, אָמְרוּ תִיבוּ, עַד דְּתִשְׁמְעוּן תְּרִין
מְלִין, בְּרִזִין עֲתִיקִין, מַגּוּ מְאִרֵי מְתִיבְתָּא, וַיְהוֹן
תְּדִיר בְּרִזָּא בְּגוּוִיכוּ. אָמְרוּ הֵן.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, כָּל הַגֵּי מְלִין, וְכָל מַה דְּחִמוּ,
כְּתוּבוֹ. וְכַד מְטוּ הֵכָא, הָוָה כְּתִיב (תהלים ט)
אֲשַׁמְרָה דְרָכֵי מַחְטָא בְּלִשׁוֹנִי. וְאֵנָּא שְׂאֵילָנָא
לְאֹבֵי אָבָא, כִּמָּה הָווּ אֵינּוֹן תְּרִין מְלִין, וְאָמַר
לִי חֲסִיד בְּרִי, אֵינּוֹן תְּרִין מְלִין, בְּאֵנוּ עֲלִמִין,
וְחִרִיבוּ עֲלִמִין, מִאֵן דְּאַשְׁתַּמְשֵׁם בְּהוּ.

וְאָמַר לִי, חֲסִיד בְּנֵי, אוֹתָם שְׁנֵי דְבָרִים בְּנוֹ עוֹלְמוֹת וְהִתְרִיבוּ עוֹלְמוֹת מִי שֶׁהִשְׁתַּמְשֵׁם בָּהֶם.

בין ששמעו שני דברים אלו, אמרו אותם תינקות, צאו צאו! אין לכם רשות יותר לשמע! הוציאו אחד מהם תפוח אחד, ונתן להם ואמר, הריחו בזה, הריחו בו. ויצאו, ומכל מה שראו לא שכחו כלום. יצאו.

הרי ממנה אחר בא ואמר להם, חברים, רבי אילאי שלחני אליכם, חכו לי כאן על פי המערה, והוא יבא ויודיע לכם דברים עליונים שלא ידעתם. שהוא תבע מתוך הישיבה שיהיה לו רשות לגלות לכם דברים. יצאו אתו וחכו על פי המערה, והיו מחזירים דברים זה לזה מכל מה שראו ולמדו שם.

בין כך הרי רבי אילאי בא מאיר כשמש. אמר לו, תורה חדשה שמעת? אמר להם, בודאי! ונתנו לי רשות לומר לכם דברים. התחברו כאחד על פי המערה וישבו. אמר להם, צדיקים אתם, שרבונוכם הראה לכם כמו העולם הבא, והרי אין לכם פחד ואימה. אמרו, ודאי הרי נשפח מאתנו דרך בני אדם, ותימיהה היא על כל מה שראינו בהר הזה.

אמר להם, ראיתם הרים אלה? פלם ראשי ישיבות לעם הזה שבמדבר. וזכו פעת מה שלא זכו פשהיו בחיים. ואלה ראשי ישיבות, פלם בראשי חדשים ושבתות ומועדים מתכנסים להר אהרן הכהן ומתעוררים אליו, ונכנסים לתוף ישיבתו ומתחדשים שם בטהר הטל הקדוש שיורד על ראשו, ושמן משחה ששופע עליו, ועמו מתחדשים פלם בחדושים אהובים של המלך הקדוש, עד שנקרא פאן ישיבת האהבה.

והוא לוקח בכל ישיבה, בסתר דקיק מתעופפים פנשרים לתוף

בין דשמעו אלין תרין מילין, אמרו אינון ינוקי, פוקו פוקו, לית לכו רשותא יתיר למשמע. אפיק חד מנייהו, תפוח אחד, ויהב לון. ואמר, ארחו בדא, ארחו ביה, ונפקו, ומפל דחמו לא אנשו כלום. נפקו.

הא ממנא אתרא, אתא אמר לון, חבריאי, רבי אילאי שדרני לכו, תוריכו ליה הקא אפום מערתא, והוא ייתי ויודע לכו מלין עלאין דלא ידעתון. דאיהו תבע מגו (דף קס"ג ע"א) מתיבתא, דיהא ליה רשו לגלאה לכו מלין. נפקו בהדיה ואוריכו אפום מערתא, והווי מהדרין מלי דא לדא, מפל מה דחמו ואולפו תמן.

ארהבו, הא רבי אילאי אתא, נהיר כשמשא. אמר ליה אורייתא חדתא שמעתא. אמר לון ודאי, ורשו יהבו לי למימר לכו מלי. אתחברו כחדא אפום מערתא, ויתבו. אמר לון זכאין אתון, דאחמי לכון מאריכון פגיונא דעלמא דאתי, והא לית לכו דחילו ואמתנו, אמרו ודאי הא אתנשי מנן ארחא דבני נשא, ותוהא איהו על כל מה דחמינן בהאי טורא. אמר לון, חמיתון אלין טוריא, פלהו ראשי מתיבתי לעמא דא דבמדברא. וזכו השתא, מה דלא זכו פד הווי בחיין. ואלין רישי מתיבתי, פלהו בריש ירחי ושבתי ומועדיא, מתפנשי לגבי טורא דאהרן פהנא, ומתערי לגביה, ועאלין גו מתיבתא דיליה, ומתחדשן תמן, בדכיו דטלא קדישא דנחית על רישיה, ומשח רבו דנגיד עליה, ועמיה מתחדשן פלהו בחדושין דרחימין דמלכא קדישא, עד דאקרי הקא מתיבתא דרחימותא. ואיהו נטיל בכל מתיבתא, בטמירו דקיק מתעפפן כנשרין גו מתיבתא דנהורא,

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראוי. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהגים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וְיִתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנֵן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קַדְמֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאַרְיָה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחֵם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׂעִרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

עיר וקדיש מזו שמיא נחית

לא תשכח מפי זרעו

ספר
הזוהר
הקדוש
המחולק

כרך א'

הרי אנחנו לומדים בספר
הזוהר הקדוש לעילוי
שכינת עוינו ולהרים קרן
מזל ישראל ולסתום פי
כל הצרים אותנו, עליונים
ופחתונים ולהחזיר העטרה
ליושנה ויאמר די לצרותינו
וישראל ישפון לבטח
ולטהר את האויר בארצינו
הקדושה, אמן כן יהי רצון.